

BEROEPS- BELANGEN

ZEGELS PLAKKEN EN BEROEPSWAARDIGHEID

In het Nov.-nummer van dit Tijdschrift (pag. 802) deelt collega Emil Flaumenhaft mede, dat volgens beschikking van den Minister van Onderwijs de assistenten bij het onderwijs in de tandheelkunde (ik vermoed: alle universiteits-assistenten) voortaan tewerkgesteld worden op arbeidsovereenkomst en dat zij daarom, wanneer zij overigens verkeerden in de omstandigheden, welke de wet daarvoor aangeeft, zich moeten aanmelden bij den Raad van Arbeid, dat ze een rentekaart moeten bezitten en dat daarop voor hen zegels geplakt moeten worden.

Collega F. concludeert daaruit, dat de assistenten dus „gelijkgeschakeld” zijn „met de werkvrouwen, die den grond schrobben en de speelbakken schoon houden”. En hij richt tenslotte de vraag aan hen, „die onzen stand verrijkt hebben met een codex voor beroepsethiek” of „iemand, die de positie van een arbeider aanvaardt, geen afbreuk doet aan de waardigheid van het beroep van tandarts”.

Nu mag de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde (waarvan ook coll. F. deel uitmaakt) zich de eer toerekenen, den tandartsen-stand een codex voor beroepsethiek te hebben geschonken, maar ik ben niet zeker, dat het Dag. Best. der Maatsch., namens haar, te dezer plaatse den inzender op zijn vraag antwoord geven zal. Om die reden neem ik de vrijheid, persoonlijk een korte beschouwing hieraan te wijden.

Zowel de bittere toon der boven geciteerde conclusie omtrent de „gelijkschakeling” als de vraagstelling zelve doen mij vermoeden, dat de geachte inzender (en misschien niet hij alleen!) den geest van genoemden codex zijner eigen organisatie toch niet voldoende in zich heeft opgenomen.

Ik wil niet onderzoeken, of er misschien tegen de bedoelde beschikking van den Minister ook argumenten, aan de wet ontleend, zijn aan te voeren — al ware het slechts, omdat ik van deze materie niet voldoende op de hoogte ben. En ik wil ook

niet al te zeer de uitlating analyseeren, dat de assistenten daardoor gelijkgeschakeld zijn met de werkvrouwen, die den grond schrobben en de spoelbakken schoon houden. Al moet ik als mijn persoonlijke meening geven, dat bedoelde werkvrouwen een zeer noodzakelijken arbeid verrichten en dat hun werk aan het Tandheelkundig Instituut wel bezwaarlijk zou kunnen worden gemist. Zij hebben een maatschappelijk nuttige taak, welke passende waardeering verdient, — mits zij den grond *goed* schrobben en de spoelbakken *goed* schoonhouden en zodoende blijk geven het vertrouwen te verdienen, hetwelk haar opdrachtgevers in hen hebben gesteld.

Nu de vraag, of iemand, die op grond van zulke uiterlijkheden als het ingeschreven staan bij den Raad van Arbeid gezegd wordt, de positie van arbeider te hebben aanvaard, wel of niet afbreuk doet aan de waardigheid van het beroep van tandarts. Ik ben geneigd, deze vraag ontkennend te beantwoorden.

De waardigheid van het beroep van tandarts (dit is de geest, welken de Maatschappij heeft gepoogd, in den codex voor beroepsethiek te leggen, zoowel in de inleiding en algemeene beginselen als in de uitvoering hiervan — zie T. v. T. Juni 1934) — *de waardigheid van het beroep* moet niet worden gezocht in uiterlijkheden, maar ze *moet worden gevonden in de wijze, waarop de tandartsen het uitoefenen*; dit opgevat in den meest uitgebreiden zin. Waardigheid kan slechts berusten op achting, en achting kan slechts worden verdiend. Een arbeider, die zijn werk doet met overgave van al zijn vermogens en toewijding van z'n geheele persoon, die zóó de belangen der maatschappij dient, terwijl hij eigen belang behartigt zonder dat van z'n medearbeiders op onrechtmatige wijze te benadeelen, verwerft zich achting en verkrijgt waardigheid, zijn maatschappelijke taak moge op zichzelf nog zoo bescheiden zijn. Zijn er daarentegen geen voorbeelden van, dat menschen van hooge maatschappelijke positie in den loop der tijden blijk geven, dat zij niet de capaciteiten of de eigenschappen van gemoed en karakter bezitten, welke men bij hen veronderstellen mocht? En is het niet meermalen voorgekomen, dat zij waardigheid en achting van anderen verspeelden, nadat die in eigen oog reeds lang verloren moet zijn gegaan?

Neen, collega F. en de andere assistenten bij het onderwijs in de tandheelkunde behoeven niet te vreezen, dat zij, door zich aan te melden bij den Raad van Arbeid, afbreuk zullen doen aan de waardigheid van het beroep van tandarts.

J. SANDERS Ezn.

VESTIGINGSMOGELIJKHEID IN AUSTRALIË.

Soerabaia, 23 October 1934.

Aan den secr. van het college van curatoren der Rijks-Universiteit te Utrecht, met afschriften aan den directeur van het Tandheelkundig Instituut te Utrecht, aan den directeur van de Universiteit te Batavia en den hoofdredacteur van het Tijdschrift voor Tandheelkunde.

Hoogedelgeb. Heer!

Hierbij heb ik de eer Uw aandacht te vestigen op de volgende passage, die in

The Dental Journal of Australia, Sept. 1, 1934 voorkomt, waar over „The new Dental Act” gesproken wordt:

„The Bill practically means that from now henceforth any new student desiring to become a registered dentist must go through the dental curriculum of a University in Australia, or some other University which can measure up to the standard required by the University of Sydney and the Dental Board of New South Wales, and which will reciprocate.”

Terwijl alle andere landen bezig zijn hun grenzen te sluiten, is dus Australië nog één van de weinige landen, die op reciproque voorwaarden nog buitenlandsche tandartsen toelaat. Het lijkt ons in het belang van de tandheelkundige wetenschap in het algemeen en voor den Nederlandschen tandarts in het bijzonder, dat een dergelijke reciproque overéénkomst tusschen het Tandheelkundig Instituut te Utrecht en de Australische tandheelkundige Instituten tot stand komt en wij verzoeken U daarom zich met de betrokken autoriteiten in Australië in verbinding te willen stellen.

Met de meeste Hoogachting
namens de Ned.-Indische Mij. t. bev. d. Tandheelk.
M. KNAP, secr.